

Brave New Love

BRAVE NEW LOVE

**JEN MINKMAN - MIRANDA PETERS - DEBORA ELISABETH
SOPHIA DRENTH - NATASCHA VAN LIMPT - ISABEL PETERS
OLI VEYN - TAMARA HAAGMANS - MARIJKE F JANSSEN
LYSANDER MAZEE**

the sky is the limit

DUTCH VENTURE PUBLISHING

Brave New Love
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright Nederlandse editie © 2018 Dutch Venture Publishing
Auteurs: Jen Minkman, Miranda Peters, Debora Elisabeth, Sophia Drenth,
Natascha van Limpt, Isabel Peters, Oli Veyn, Tamara Haagmans, Marijke F.
Jansen, Lysander Mazee

Omslagontwerp: Cormar Covers & Jen Minkman
Tekstredactie: Cathinca van Sprundel, Eva Moraal, Chinouk Thijssen,
Elzevera Koenderink
Vormgeving binnenwerk: Sacha Boelhouwer

Eerste druk juli 2018
ISBN 978-94-92585-20-2
NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-kopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Vuurkoningin ♥ Miranda Peters	7
Uit de diepte ♥ Lysander Mazee	47
Dag, dromer ♥ Sophia Drenth	83
Spiegelvrees ♥ Natascha van Limpt	109
Sanssouci ♥ Isabel Peters	141
Stem van Sakura ♥ Marijke F Jansen	175
Het bitterzoetste verhaal ♥ Jen Minkman	213
Over de grens ♥ Debora Elisabeth	243
Phantom of the Opera ♥ Tamara Haagmans	281
Sympathy for the devil ♥ Oli Veyn	309

Vuurkoningin

Miranda Peters

Lexi

*M*ijn eerste vliegreis had fenomenaal moeten zijn. De Alpen schijnen spectaculair te zijn vanaf deze hoogte. Stewardessen maken je vlucht zo aangenaam mogelijk en doen in principe alles voor je. Het boek dat op mijn schoot ligt, moet volgens mijn voormalige vriendin Silke het boek der boeken zijn, en ik had me voorgenomen het rustig te lezen, met mijn eigen gedownloade muziek in mijn oren.

Kennelijk was degene die het geluk uitdeelde ziek toen ik aan de beurt was.

Donkere wolken hangen dreigend in de lucht onder me, waardoor ik mijn uitzicht op de Alpen wel kan vergeten. Achter me zit een baby al de godganse vlucht keihard te krijsen. Het boek blijkt een tranentrekker, en als er iets is waar ik op dit moment juist géén behoefte aan heb, dan is het dat. De stewardess die me mijn koffie komt brengen, loopt aan haar huid te zien, al minstens honderd jaar te lang op aarde rond. En ze is zo chagrijnig als de pest.

Naast me zit een man die eigenlijk niet in zijn stoel past, maar die zichzelf er op de een of andere manier toch in wist te wurmen. Hij haalt zwaar adem en heeft last van een rochelend hoestje. Hij stinkt naar een mengeling van zweet en sigarettenrook, maar dat is niet het ergste. Het ergste is dat hij mijn armleuning heeft ingepikt en bij het opstijgen zijn vingers zo hard tegen mijn hand drukte, dat ik ze nu nog steeds voel. Als hij het bij het dalen nog een keer doet, zal ik niet aarzelen hem het gangpad in te duwen en hem te overrijden met het drankenkarretje van de chagrijnige stewardess. Tenminste, als hij niet het formaat van een walvis had.

Zuchtend zet ik het volume op mijn telefoon nog iets harder om het gekrijs van de baby verder buiten te sluiten. Met mijn voorhoofd leun ik tegen het raampje en kijk hoe mijn adem condenseert tegen het glas. Hoe heeft alles in vredesnaam zo snel fout kunnen gaan?

Vijf seconden.

Vijf seconden hebben ervoor gezorgd dat mijn leven nooit meer hetzelfde zal zijn.

Het was niet eens mijn schuld. Niet echt. Als die stomme Jason niet zo ver was gegaan, was er niets gebeurd. Maar hij moest me zo nodig uitschelden, mijn medaillon stelen en op het dak van de school gooien. Het medaillon is het enige wat ik nog bezit van mijn biologische moeder, dus het is helemaal niet zo raar dat ik een beetje door het lint ging.

Op de tast voel ik met mijn linkerhand of mijn medaillon nog om mijn nek hangt. Ik klem mijn vingers eromheen en houd hem vast alsof het mijn anker is dat me met beide voeten op de grond houdt. Niemand mag zoiets belangrijks van me afpakken. Niemand. Maar ik schaam me voor de ravage die ik heb achtergelaten. Ik zal het verdriet op Silkes gezicht nooit meer vergeten.

‘PATS!’

Mijn hart slaat een slag over en ik draai me met een ruk om. Met gebalde vuisten kijk ik wie het gore lef had mij te laten schrikken. Achter me zit een jongetje van een jaar of zes beteuterd naar een kapotte ballon te kijken. Als hij mijn blik vangt, trekt hij wit weg. Van angst, realiseer ik me. Ik probeer te glimlachen, maar het jochie duikt diep weg in zijn vaders armen. Geërgerd draai ik me om en rol met mijn ogen als ik voorin het vliegtuig iemand hysterisch hoor huilen. Ook dat nog. Alsof we met een krijsende baby aan boord niet genoeg decibellen produceren.

Dit is mijn straf, ik weet het zeker.

De gezagvoerder roept om dat de daling ingezet wordt en een piepje maakt duidelijk dat we onze riemen moeten vastmaken. Op dat moment staat mijn buurman op en gaat op een andere stoel achterin de cabine zitten.

Serius? Bijna twee uur lang maakt hij gebruik van mijn armleuning en hij besluit nu pas te verkassen? Ik klem mijn kiezen op elkaar en stop mijn oordopjes dieper in mijn oren. Harder dan de bedoeling was, tik ik op het beeldscherm van mijn telefoon, totdat ik het juiste liedje hoor. Ik moet tot rust komen en de enige manier waarop ik dat nu kan, is luisteren naar *The Lumineers*. Ik sluit mijn ogen en concentreer me op de bekende klanken van het liedje dat ik ken van

de film *Pete's Dragon*. De film die Silke en ik samen in de bios hebben gezien, die me intrigeerde op een manier die ik niet eens uit kan leggen. Want op het moment dat de draak vuurspuwde en de hele brug in lichterlaaie zette, voelde ik een vreemd soort herkenning in mijn borstkas. Niet voor de draak, maar voor het vuur. De vlammen die steeds hoger klommen en alles op hun pad verzwoegen. Het was verschrikkelijk om te zien en tegelijk zo onvoorstelbaar machtig. Sindsdien heb ik die film nog een stuk of twintig keer gezien, alleen om dat ene moment van herkenning te herbelevan. Ik heb het Silke nooit verteld, maar nu vraag ik me af of ik het juist wel had moeten vertellen. Misschien had ze me dan geholpen. Misschien was het dan nooit zover gekomen en was ze niet van me weggerend.

Ik schud mijn hoofd en laat de klanken verder doordringen in mijn hoofd. Het zou niets uitgemaakt hebben. Ik ben wie ik ben, en ik vergeet nooit meer hoe machtig ik me voelde in die vijf seconden waarin ik mijn toekomst veranderde.

Daan

Er zijn van die momenten in je leven dat je op een tweesprong staat. Je zakt nog verder in de shit dan je al zit, óf je zet alles op alles om je leven weer op de rails te krijgen. Het is nu een jaar geleden, en dit is de eerste keer dat ik terugga naar die vreselijke plek. Ik moet wel. Ik zeg tegen mezelf dat ik eroverheen ben, dat ik er klaar voor ben om verder te gaan met de Begeleiding. Er zijn niet veel mensen meer zoals ik. De meesten verkeren in onwetendheid en komen er pas achter wie ze werkelijk zijn als het te laat is. En dat terwijl we ze zo ontzettend hard nodig hebben.

Sinds het vliegtuig Schiphol verliet, ben ik al tien keer naar de wc geweest. Misschien een tikkeltje overdreven, maar ik moet zeker weten dat alles goed met haar is. Ik moet haar heelhuids naar Catania brengen, en van daaruit verder naar Taormina, waar ze op ons staan te wachten.

Ik heb geen idee of ze weet wie ze is, of wie wij zijn. Ik heb geen idee of ze zich zal verzetten. Hopelijk niet, want ik weet niet of ik sterk genoeg ben om het opnieuw te zien gebeuren. De nachtmerries zijn weliswaar eindelijk opgehouden, maar ik zal nooit vergeten hoe kapot ik was, en ik heb me voorgenomen me nooit meer zoveel aan iemand te hechten.

Als ik voor de elfde keer langs haar loop, moet ik mijn best doen om niet te lachen. Haar gezicht staat de hele reis al op onweer, alsof ze met één blik alle passagiers de nek om wil draaien. Het jongetje achter haar laat een ballon knappen vlak bij haar oor, en ik grinnik onhoorbaar achter mijn hand als ze zich met gebalde vuisten omdraait en hem woest aankijkt. Ik voel medelijden voor het jongetje als hij zich angstig tegen zijn vader aandrukt. Voor de zekerheid blijf ik even staan. Ze mag hier niet de controle verliezen. Dat zou rampzalig zijn.

Maar ze beheerst zich. Ze gespt haar gordel vast als de gezag-

voerder roept dat we gaan dalen, en ik besef dat ik hetzelfde moet doen. Shit. Vanaf mijn stoel kan ik haar niet meer in de gaten houden. Een chagrijnig kijkende stewardess trekt een wenkbrauw op als ze me nog steeds op dezelfde plek ziet staan. Ik grijns naar haar en besluit door te lopen naar de wc.

Als ik terugkom, is de dikke man naast het meisje verhuisd naar een plek achterin het vliegtuig.

Dit is mijn kans, en ik grijp hem met beide handen aan. Stilletjes laat ik me in de stoel naast haar zakken en maak mijn gordel vast. Ze merkt me niet op. Ze is te druk bezig met nijdig tikken op haar telefoon, waarna ze haar ogen sluit en haar gezicht zich voor het eerst deze reis ontspant.

Het is een wereld van verschil, en ik kan alleen maar met open mond naar haar kijken. Haar ene hand zit stevig om haar medaillon geklemd, haar andere ligt met de palm omhoog op de armleuning. Haar lippen zijn niet meer op elkaar geperst en prevelen zachtjes woordjes, maar ik kan niet verstaan wat ze zegt. Op haar oogleden zijn lichtblauwe adertjes zichtbaar, hoewel haar huid helemaal niet zo bleek is. De frons is van haar voorhoofd verdwenen en haar ademhaling is tot rust gekomen. Wat het ook is waar ze naar luistert, het doet wonderen voor haar gezicht. Mijn blik gaat naar haar zwarte wimpers, die vredig op de huid onder haar ogen liggen. Naar haar dikke, donkerblonde haar met talloze lichtere lokken in verschillende tinten.

Ze is prachtig om te zien.

Vervolgens brengt ze haar hand naar haar mond en bijt op haar nagels. In haar ooghoek verschijnt een traan, die zich langzaam losmaakt en via haar wang naar beneden glijdt. Ik moet me inhouden om de traan niet weg te vegen en vraag me af waar ze om huilt.

Ik weet dat ik haar moet Begeleiden, omdat er iets is gebeurd waardoor ze weg moest, maar er wordt mij nooit verteld wat die reden is. Plotseling word ik overmand door nieuwsgierigheid en wil ik alles over dit meisje weten. Verbaasd vraag ik me af waarom ik het gevoel krijg alles beter voor haar te willen maken. Ik wil haar verdriet wegnemen. Ik wil haar zien lachen.

Ik schrik van mijn eigen gedachten. Het bevalt me niet dat ik

mijn ogen niet van haar mond af kan houden. Het bevalt me niet dat ik me afvraag hoe zacht haar lippen zullen voelen tegen de mijne. Vooral niet omdat ik niet weet hoe ze in elkaar steekt, en ze een gevaar kan vormen voor iedereen die ik liefheb. Ze kan een gevaar vormen voor mij zolang ze ongetraind is.

Maar aangezien ik geen andere keus heb, zitten we de komende paar uur met elkaar opgescheept, dus kan ik er maar beter het beste van maken.

Lexi

Nobody knows how the story ends... De laatste woorden van het liedje sterven weg. Ik realiseer me dat mijn wang nat is. Kennelijk heb ik gehuild. Ik heb namelijk geen idee hoe ik nu verder moet. Mijn adoptieouders hebben me voor mijn eigen bestwil weggestuurd, maar ik zag in hun ogen hoe moeilijk ze het vonden om afscheid te nemen. Ik moet dat ene deel van mezelf onder controle krijgen, anders ben ik een gevaar voor iedereen.

‘Mag ik vragen waarom je huilt?’ vraagt een stem naast me.

Ik kijk naar links, waar nu een meisje de plaats van de dikke man heeft ingenomen. Waar de man in de breedte nauwelijks in zijn stoel paste, past dit meisje er in de lengte bijna niet in. Haar knieën raken de stoel voor haar, en haar armen zijn te lang voor de armleuningen. Alles aan haar is lang, zelfs haar steile zwarte haar, dat zo’n beetje haar hele bovenlichaam bedekt. Ze is volledig in het zwart gekleed, met een leren jasje over haar shirt.

Mijn irritatie keert terug. Waar bemoeit ze zich mee?

‘Dat gaat je niets aan.’

Het meisje grinnikt, al begrijp ik niet wat er zo grappig is. Met rollende ogen draai ik mijn hoofd naar het raampje en probeer een glimp van beneden op te vangen, maar de wolken maken dat onmogelijk. Mijn moeder zei dat ik verwacht wordt in Taormina, maar ik heb geen idee wat het precies inhoudt. Voor mijn gevoel reis ik naar een soort sekte. Ik kan me niet voorstellen dat er ook maar een psychiater ter wereld is die me kan helpen bij mijn probleem.

‘Ik weet waar je naartoe gaat.’ De stem van het meisje verdringt mijn gedachten, en dat haat ik. Ik wil alleen gelaten worden. Ik draai me half naar haar om. Ze kijkt serieus. Zo serieus dat ik er bang van zou kunnen worden. Maar vandaag ben ik niet bang. Ik ben alleen maar kwaad op iedereen die mijn rust verstoort.

Met een zucht sla ik mijn armen over elkaar en kijk haar uitdagend

aan. ‘Dùh. Iedereen hier gaat naar Catania.’ Eigenlijk had ik helemaal niets moeten zeggen. Zo’n stomme opmerking is geen antwoord waardig.

‘Dat bedoel ik niet.’ Haar serieuze blik boort zich in de mijne. Haar groenblauwe ogen doen me denken aan de kleur van de oceaan op foto’s van de Caraïbische eilanden, met rieten parasolletjes en palmbomen en zo. ‘Jij gaat naar Taormina en ik ga met je mee.’

Ik laat bijna mijn telefoon vallen. ‘Pardon?’

Ze glimlacht en nu pas zie ik hoe recht en wit haar gebit is. Ze kan zo meedoen in zo’n irritante tandpastareclame. ‘Heb je wel eens onverklaarbare dingen laten gebeuren?’

Haar vraag brengt me van mijn stuk. Hoe kan ze dat weten? ‘Heb jij wel eens onverklaarbare dingen laten gebeuren?’ Een vraag beantwoorden met een wedervraag is de beste manier om niet te hoeven antwoorden.

‘Eerlijk gezegd: ja, dat is wel eens gebeurd. Meer dan één keer. Maar inmiddels zijn ze niet meer onverklaarbaar.’

Met grote ogen staar ik haar aan. ‘Wat heb je dan gedaan?’

Haar glimlach verandert in een grijns terwijl ze vrolijk met haar lange vingers op de armleuning trommelt. ‘Wat heb jij gedaan?’

Mijn mond wordt een lange, dunne streep en de rest van de reis negeer ik haar compleet.

Daan

*H*et meisje heeft geen woord meer gezegd sinds ons korte gesprek in het vliegtuig. In de bus zat ze de hele weg uit het raam te staren, vastbesloten mij te negeren. Nu staan we net buiten Taormina met ieder een koffer in de hand en mag ik me niet laten afleiden. Ik mag haar niet meer op de kast jagen, hoe leuk ik dat ook vind. In plaats daarvan moet ik mijn taak serieus nemen en haar geruststellen voordat we bij het Huis der Elementen aankomen.

Met moeite maak ik mijn hoofd leeg en laat mijn kracht vanuit mijn hart naar alle uiteinden van mijn lichaam stromen. Wanneer ik mijn vingertoppen voel tintelen, weet ik dat ik er klaar voor ben. Ik hoop alleen dat zij dat ook is.

Snel grijp ik met mijn handen haar beide polsen vast, waarop ze zich met een ruk omdraait en zich probeert los te maken uit mijn greep. Het is echter onmogelijk om los te komen nu ik mijn kracht laat gelden. Mijn hart bonkt hard in mijn borstkas, en ik focus me op de plek waar mijn huid die van haar raakt. Ze voelt warm aan, verhit zelfs, maar gelukkig niet kokend heet.

Als ik haar blik vang, knijpt ze haar ogen tot spleetjes. ‘Wat doe je?’ sist ze. Haar eerste woorden sinds uren.

‘Wat ik altijd doe.’ Ik bedwing de neiging om opnieuw te grijnzen, want de verbazing die nu op haar gezicht te lezen is, ziet er enorm grappig uit. Haar mond staat een stukje open en ze kijkt van haar polsen naar mijn ogen, en weer terug. Haar lichtbruine ogen houden me argwanend in de gaten en ze probeert nog steeds los te komen. Uiteindelijk beseft ze dat het onbegonnen werk is. Aan de ene kant vind ik het vreselijk dat ik het vuur in haar binnenste doof, aan de andere kant maakt het haar ontvankelijker voor wat ik haar ga vertellen. En het is belangrijk dat ze het begrijpt.

Op dit punt zou ik mijn handen weg moeten halen, want mijn kracht heeft zijn werk gedaan. Maar ik geniet meer dan ik zou moeten

van de zachtheid van haar arm, en met het terugtrekken van mijn kracht komt er ook iets anders mijn lichaam binnen. Het doet iets met mijn buik, en hoe ik ook mijn best doe om het te negeren, het gaat niet weg.

Lexi

*H*aar ogen veranderen van groenblauw in donkerblauw. Ze veranderen! Het is alsof ik eeuwenoude oceanen zie rondkolken in haar blik. Er stroomt iets koels mijn lichaam binnen. Ik weet niet hoe ze het doet, maar het zorgt ervoor dat mijn irritatie afneemt. Wanneer mijn woede helemaal weg is, merk ik pas hoeveel energie het kost om boos te zijn. Het meisje heeft mijn polsen nog steeds vast, hoewel niet meer zo krachtig als net.

‘Hoe deed je dat?’ stamel ik.

Ze glimlacht, maar haar ogen lachen niet mee. Misschien vindt ze het niet leuk om te doen wat ze nu doet. Want wat doet ze verdorie met me?

‘Ik heb je vuur gedoofd.’ Ze haalt haar schouders op. ‘Meer was het niet.’

Ze is gek geworden. Ik wil scheldwoorden naar haar hoofd slingeren en stampend weglopen, maar mijn lichaam werkt niet mee. En nu ik erover nadenk: mijn hoofd ook niet. Heeft ze echt mijn woede weggenomen? Hoe is dat mogelijk?

Mijn gedachten gaan weer terug naar de vijf seconden die mijn leven verwoestten. Vanuit het niets waren ze verschenen: grote felrode, oranje en gele vlammen. Binnen vijf seconden stond de hele school in de fik, en dat had ik gedaan. Ik kon niet geloven dat ik tot zoiets in staat was, en was doodsbang dat het ooit nog eens zou gebeuren. Maar godsallemachtig, als ik echt vuur in me heb, wat kan ik dan nog meer?

‘Je hebt mijn vuur gedoofd.’ Mijn stem is niets meer dan een fluistering. ‘Hoe dan?’

Het meisje sluit heel even haar ogen voordat ze me recht aankijkt. ‘Met water.’

Ongelovig kijk ik haar aan. Ik probeer te begrijpen wat het meisje net zei. Als ik vuur kan oproepen, betekent dat dan dat zij ook

zoiets kan? Met water? Ik heb het nooit gecheckt in de spiegel, maar veranderen mijn ogen ook als ik mijn vuur gebruik? Want dat is echt het geweldigste en coolste wat ik ooit heb gezien.

‘Is dat waarom ze me hiernaartoe gestuurd hebben? Zodat ik het kan leren beheersen, zoals jij?’

‘Ook,’ zegt ze. ‘Maar we hebben je vooral nodig.’

‘Waarvoor?’

‘Dat is niet aan mij om te vertellen.’

‘Waarom niet?’

‘Omdat dat tegen de regels is.’

‘Wil je nou zeggen dat je niets tegen de regels doet?’

‘Ik zei dat het niet aan mij is om te vertellen, niet dat ik het je niet gá vertellen.’

Even weet ik niets te zeggen, maar dan raap ik mezelf bij elkaar en stomp haar tegen haar arm, die verrassend gespierd aanvoelt. Ze is lang niet zo slungelig als ze eruitziet. ‘Hoe heet je eigenlijk?’ vraag ik. ‘Of zal ik je voortaan maar Watermeisje noemen?’

Het meisje grinnikt, zwiept haar haar naar achteren en steekt haar hand uit. ‘Ik ben Daniela, maar iedereen noemt me Daan.’

‘Nou, Daan.’ Ik ga wijdbeens voor haar staan met mijn handen in mijn zij. ‘Waar wacht je dan nog op? Vertel maar.’

Daan zwaait nog een dikke pluk haar over haar schouder voordat ze haar magische ogen weer op mij richt. ‘Goed dan, maar vertel me eerst hoe je heet. Ik vertel het niet aan vreemden.’

Ik glimlach en steek mijn hand uit. ‘Ik ben Alexia, maar iedereen noemt me Lexi.’

Daan

*J*ezus. Die glimlach is het mooiste wat ik ooit heb gezien! Het doet vreemde dingen met mijn lichaam. Het laat me de hele tijd stompzinnig lachen en het zorgt ervoor dat ik constant naar een excuus zoek om haar aan te raken. Ze zou me koud moeten laten, aangezien het nog maar iets meer dan een jaar geleden is dat Hayley... Maar ze laat me niet koud en ik heb zojuist gezegd dat ik haar dingen zal vertellen, terwijl dat niet mijn taak is.

‘Er zijn nog maar weinig van ons,’ begin ik. Lexi kijkt me nog steeds uitdagend aan met haar handen in haar zij. Ze lijkt echt van plan geen stap verder te zetten tot ik haar uitgelegd heb waarom we haar nodig hebben. ‘We noemen onszelf de Bewakers van de Aarde. We ontdoen land en water van plastic, olie en andere rotzooi, halen gifgassen uit de lucht, zorgen voor vruchtbare grond en houden bosbranden en vulkanen in bedwang.’ Voorzichtig kijk ik Lexi aan, en ik verwacht iets van ongeloof op haar gezicht te zien, maar ze lijkt vooral nieuwsgierig, en helemaal niet geschokt. ‘Ik ben Water, mijn beste vriend is Aarde, en zijn vriendin is Lucht.’ Ik probeer mijn gezicht neutraal te houden, maar dat is niet makkelijk als ik denk aan Hayley, die Vuur was. En mijn vriendin. Ik slik en schud mezelf door elkaar. Dit is niet het moment om aan Hayley te denken. Lexi moet veilig naar het Huis, en snel ook. Voordat de anderen haar opmerken en proberen te rekruteren. Als dat gebeurt, zijn we verloren. Dan is iederéén verloren.

‘Jij bent Vuur.’ Zachtjes aai ik over haar elleboog, waarop ze hem als door een wesp gestoken terugtrekt tegen haar zij. ‘Jij kunt ons helpen de Aarde te beschermen tegen vervuiling.’

Nu is daar eindelijk die ongelovige blik. ‘Weet je wel hoe groot de Aarde is? Het kost miljoenen jaren om dat te herstellen, zelfs als iedereen op dit moment besluit het milieu prioriteit te geven. Dat heb ik in een blad gelezen.’

‘Je moet niet alles geloven wat in de bladen staat.’ Het is wel interessant dat ze kennelijk begaan is met het milieu, en dat ze er uit eigen beweging dingen over heeft gelezen.

Ze laat haar ogen over mijn lichaam gaan, al probeert ze het te maskeren door te doen alsof ze naar een boom in de verte kijkt. Het ontgaat me niet, en ergens binnenin mij ontstaat een sprankje hoop dat ze op meisjes valt, net als ik. Hoewel de kans daarop natuurlijk klein is, omdat het overgrote merendeel van de mensen hetero is.

‘Als jullie de Aarde beschermen op de manier hoe je het zegt, waarom is er dan nog zoveel vervuiling?’

‘Zoals ik al zei, we zijn maar met weinig. Daarom zijn er Begeleiders, zoals ik. We zoeken nieuwe Bewakers en brengen ze naar het Huis der Elementen.’ Nogmaals raak ik haar elleboog aan en duw haar een stukje vooruit. We mogen niet te lang stil blijven staan. We moeten verder. Gelukkig laat ze het toe.

‘En ik ben een nieuwe Bewaker?’ Haar ogen lichten op als ze het vraagt.

‘Als je je vuur weet te beheersen, ben je een potentiële nieuwe Bewaker. Voordat je in het veld wordt losgelaten, moet je getraind worden.’

‘En jij bent een getrainde expert op dat gebied?’ Haar toon is spottend nu.

Ik grinnik. ‘Wacht maar tot we samen moeten trainen. Dan merk je het vanzelf.’

Lexi

*M*isschien is het raar dat ik Daan zomaar op haar woord geloof. Ze kan wel een psychopaat zijn die me straks aan handen en voeten vastbindt en van deze berg afgooit. Toch geloof ik niet dat ze staat te liegen. Een deel van mij heeft altijd al geweten dat ik anders ben, in meerdere opzichten. Mijn moeder heeft me altijd vurig genoemd, maar ik begreep nooit de exacte betekenis ervan. Mijn adoptieouders moeten weten wat ik kan, anders hadden ze me niet specifiek naar deze plek gestuurd. Misschien heeft mijn biologische moeder wel een briefje met instructies achtergelaten, samen met het medaillon dat me vorig jaar opeens werd toegestuurd. Als het zo was, heb ik er niets van gezien. Ik weet nog goed dat mijn moeder me vertelde dat mijn biologische moeder was overleden, maar ik voelde geen verdriet of woede. Het enige wat ik voelde was spijt, omdat ik haar nooit heb gekend en nu geen kans meer heb om haar te leren kennen. Ik kan haar nooit meer vragen of ze dezelfde gave had als ik. Ik klem het sieraad stevig vast en loop verder.

Daan pakt voor de zoveelste keer mijn elleboog vast. Waarom doet ze dat? Is ze misschien ook... Ik schud mijn hoofd. Dat zou wel heel toevallig zijn. Ik laat het toe, want het voelt prettig om haar huid tegen de mijne te voelen. Verkoelend, terwijl ik het er tegelijkertijd bloedheet van krijg. Wat overigens vreemd is, want ik heb nooit last gehad van warmte. Niet van de zon, niet van de open haard, of van welk vuur dan ook.

‘Zal ik je eens iets gek vertellen?’ Dit keer pak ik Daans elleboog vast. Meteen staat ze stokstijf stil. Ze slikt een keer en er verschijnt heel even een schaduw op haar gezicht. Als ik vervolgens glimlach, lichten haar ogen op als een wateroppervlak dat glinstert in het zonlicht. Het is fascinerend, en als we niet op weg waren naar dat Huis van haar, zou ik er uren naar kunnen kijken.

‘Ik vind niet zo snel iets gek,’ mompelt ze.

‘Ongeveer een half jaar geleden zag ik een aflevering van *Game of Thrones*. Die waarin Daenerys ongeschonden uit het vuur loopt. Ik wilde weten of ik dat ook kon, want ik ben gek op draken en ik dacht dat het geweldig zou zijn om zo machtig te zijn met vuur.’

Ze staart me geschrokken aan, maar ik leg een vinger tegen haar mond als ze me wil onderbreken. Even ben ik afgeleid, omdat haar lippen zachter zijn dan ik had verwacht.

‘Ik heb in mijn achtertuin een brandende lucifer onder mijn handpalm gehouden en gewacht tot het pijn deed. Het duurde lang, maar uiteindelijk kreeg ik blaren en was ik ervan overtuigd dat ik niet zo als Daenerys was, en dat ik een vuurzee niet zou overleven, zoals zij. Toen werd ik kwaad en heb ik alles om me heen verbrand. Het was de eerste keer dat zoiets gebeurde.’

‘Jezus, je had jezelf kunnen doden. Je had omstanders kunnen doden.’ Daans stem klinkt bezorgd. ‘Ben je daarom hiernaartoe gestuurd?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Nee, het is veel erger dan dat.’ Ik houd mijn medaillon voor haar neus. ‘Een klasgenoot pakte dit van me af en gooide het op het dak van de school. Ik werd boos.’

Daan fronst haar wenkbrauwen. ‘Wat heb je gedaan?’

Yes. Nu heb ik haar aandacht. Ze is nieuwsgierig. Maar ik ga het haar niet vertellen, want ze moet me eerst vertellen wat zij gedaan heeft. ‘Jij eerst. Wat heb jij gedaan?’

Daan

*H*oe krijgt ze het voor elkaar om de rollen weer om te draaien? En dat ik het haar nog wil vertellen ook? Zelfs Hayley heb ik nooit verteld wat de reden was dat ze een Begeleider naar me toe hadden gestuurd. Het is te pijnlijk om over te praten. Misschien heb ik het Hayley nooit verteld omdat zij zelf geen heftige gebeurtenis nodig had om Bewaker te worden. Haar ouders waren Bewakers. Haar oma is zelfs Hoofd van het Huis en fungeert als Geest. Zij is onze verbindende kracht, het middelpunt van onze elementen.

Maar Lexi... ze heeft haar punt gemaakt. Als ik wil weten wat zij heeft gedaan, moet ik haar vertellen wat ik gezworen heb nooit aan iemand te vertellen. Ik heb altijd tegen mezelf gezegd dat de wereld er niets mee opschiet als iemand het weet. Ben ik zo nieuwsgierig naar Lexi's verhaal dat ik die belofte aan mezelf laat varen?

Het antwoord is "ja", en het bevalt me niet. Aan de andere kant ook weer wel. Het is nodig om haar vertrouwen te winnen. Vóórat ze bij Geest moet verschijnen.

'Wat weet je over de tsunami in Zuidoost-Azië en de orkaan Katrina?'

Lexi fronst haar wenkbrauwen. 'Genoeg om te weten dat er duizenden doden zijn gevallen.' Ineens zet ze grote ogen op. 'Je gaat me nu toch niet vertellen dat jij dat was?'

Ik rol met mijn ogen. 'Natuurlijk niet. Toen was ik tien.' Ik slaak een diepe zucht en boor mijn blik in de hare. Ze kijkt terug zonder te knippen. 'In december 2004 verloor ik mijn oudere broer, Victor. Mijn vader ging helemaal over de rooie en verloor zijn zelfbeheersing. Nog geen jaar later maakte hij zichzelf van kant en was het mijn moeder die haar zelfbeheersing verloor. Met Katrina tot gevolg.'

Lexi's mond valt open.

'Sindsdien sta ik er alleen voor. Ik had geen familie meer en raakte op het slechte pad. Waar ik ook was, overal maakte ik gebruik van het

water in mij. Ik stal geld en kocht daar dingen voor die ik helemaal niet nodig had. Ik kreeg verkeerde vrienden, raakte aan de drugs en op een gegeven moment had ik totaal geen controle meer over mijn krachten. Ik verloor mezelf. Het scheelde niet veel of ik was verdronken in mijn eigen water.'

Lexi zegt niets. Ze staart naar mijn ogen, en ik weet dat die haar op dit moment de schaduwen laten zien die ik al mijn hele leven met me meedraag. Ik zie dat ze haar herinneren aan haar eigen schaduwen. Aan de dingen die zij heeft gedaan. Eigenlijk ben ik blij dat ze me gedwongen heeft mijn verhaal te vertellen. Het voelt alsof een deel van mijn hart eindelijk kan ademen, omdat ik de deur open hebt gezet en zuurstof heb toegelaten. En het gekke is: ik ken haar amper. Ik weet bijna niets van haar. Ik weet alleen dat ze vuur heeft, en dat we haar nodig hebben. Maar nu ik haar dit verteld heb, voelt het gek genoeg alsof ik haar nodig heb.

Lexi

*I*k kan mijn ogen niet van haar afhouden. Haar gezicht staat zo gekweld dat ik haar het liefst in mijn armen wil nemen om haar te troosten. Ik ben niet de enige die iets ergs heeft meegemaakt. Ieder mens heeft een geschiedenis, en op dat moment voel ik een band met Daan die ik nog nooit met iemand heb gehad, ook niet met mijn ouders, of met Silke. Ik vraag me af waarom mijn biologische moeder mij als baby ter adoptie afgestaan heeft, en waarom ik in onwetendheid ben opgegroeid.

Mijn hand gaat als vanzelf naar Daans gezicht en strijkt een pluk donker haar achter haar oor. Geschokt staart ze me aan. Ze trilt. Het is duidelijk dat het haar moeite kost om zich die gruwelijke dingen opnieuw voor de geest te halen.

Maar de tsunami? Katrina? Niet te geloven. Als onze krachten zo sterk zijn dat we dát kunnen, ben ik plotseling blij dat er mensen zijn zoals Daan. Mensen die niet de controle verliezen. Jemig, het wordt tijd dat ik het ook leer, anders zet ik met mijn temperament straks de hele planeet in de fik.

‘Wat is er daarna gebeurd?’ vraag ik.

‘Ze hebben me hiernaartoe gebracht, maar ik herinner het me nauwelijks. Ik was er echt slecht aan toe, Lexi.’

Mijn naam uit haar mond laat rillingen over mijn ruggengraat gaan. Hoe krijgt ze het voor elkaar om zo te klinken?

‘Ze hebben me uiteindelijk geleerd hoe ik mijn krachten volledig onder controle kan houden, en meestal lukt dat ook.’

‘Meestal?’ Een beetje angstig kijk ik naar haar op.

‘Sindsdien heb ik nog maar één keer mijn zelfbeheersing verloren.’

Ik grijns, omdat ik wel een vermoeden heb waardoor ze de controle verloor. Mijn hersenen laten me beelden zien van Daan met een ander meisje, en ik krijg het helemaal warm. Waarom denk ik dat soort dingen?

‘Niet op de manier waar je nu aan denkt,’ zegt ze met een speelse glimlach om haar mond. Snel druk ik mijn handen tegen mijn wangen en kom tot de conclusie dat ze gloeien. Verraderlijke wangen. Ik zet weer een paar stappen, haal mijn schouders op en doe alsof het me niet meer interesseert.

Ze komt achter me aan, legt haar hand op mijn schouder en kijkt me recht aan. ‘Het is pijnlijk om aan te denken, maar je komt er toch wel achter, dus kan ik het je net zo goed meteen vertellen. Vorig jaar had ik een vriendin, Hayley. Ze is in een vulkaan gevallen. Ik verloor mijn zelfbeheersing en ben een jaar uit de running geweest. Jij bent de eerste die ik sindsdien Begeleid.’

Mijn mond valt opnieuw open. Ik vraag me serieus af hoeveel een mens kan verdragen. Haar broer, haar ouders, haar vriendin... Dé vriendin misschien? Jemig, mijn problemen lijken *peanuts* vergeleken bij wat zij heeft meegemaakt.

Daan gaat op een grote kei zitten en vouwt haar lange atletische benen eromheen. ‘Ik wil hier helemaal niet zijn,’ vervolgt ze zachtjes. ‘Maar ik moet wel. We zijn met zo weinig, en er was niemand anders om jou te Begeleiden. En nu ben ik in de war, want ik vertel jou dingen die ik haar niet eens heb verteld. Dingen die niemand weet, behalve onze Geest.’

‘Geest?’

‘Onze leidster.’

Aarzelend ga ik naast haar zitten. ‘Misschien was je wel bang dat ik je tot as zou reduceren als je het me niet vertelde,’ grap ik. Mijn glimlach sterft meteen weg als ik de uitdrukking op haar gezicht zie. Ik baal van mezelf. Misschien moet ik niet altijd zo gevat doen. Daar heeft ze op dit moment niets aan.

‘Ik heb iemand gedood met mijn vuur. Dat gedoe met Jason was na schooltijd. Hij heeft me - ik weet niet hoelang - gepest met het feit dat ik op meisjes val, en toen hij ook nog dat medaillon afpakte... De hele school was verlaten, dacht ik. Maar toen ik de school in brand had gestoken, rende mijn vriendin Silke plotseling gillend weg. Ik dacht dat het vanwege de vlammen was, maar haar zusje zat nog in een lokaal omdat ze haar tas was vergeten.’ Ik voel hoe Daan naar me kijkt, maar ik kijk niet naar haar, ook al wil ik graag haar reactie

peilen op het feit dat ik haar zojuist heb verteld dat ik lesbisch ben. Dus richt ik mijn blik op de steentjes op de grond. ‘Ze is aan haar brandwonden gestorven en dat vind ik zo erg. Het ergste is nog dat ik vijf seconden lang ervan genóót zo machtig te zijn. Dat het me vijf seconden lang niets kon schelen of er mensen doodgingen of gewond zouden raken. Ik was alleen maar bezig met triomf voelen, alsof ik de Vuurkoningin van de wereld was of zo.’ Ik schop een steentje weg en kijk opzij naar Daan, die met haar hand mijn wangen streelt en een lok haar achter mijn oor stopt, zoals ik zojuist bij haar heb gedaan. ‘Ik walg van mezelf. Daarom was ik zo boos in het vliegtuig. Ik was kwaad dat ik weg moest, terwijl ik wéét dat ik niet terug naar huis kan zolang ik in staat ben zulke walgelijke dingen te doen.’

‘Dus daarom huilde je,’ zegt Daan zachtjes. ‘Je kon er niets aan doen, Lexi. Niemand van ons kan er iets aan doen tot we onze krachten volledig beheersen.’

Haar ogen zijn weer groenblauw en rustig als water dat met kabbelende golfjes een strand oprolt. Mijn buik kriebelt nu ze een nieuwe haarlok achter mijn oor stopt en ze de huid van mijn nek aanraakt. Ik kijk naar haar lippen, die zoveel zachter voelden dan ik had verwacht. Hoe zal het zijn om ze te kussen? Is het raar om me zo te voelen? Ik ken haar nog maar een paar uur. Maar er is zoveel dat ons verbindt. Ik begrijp haar, en ik weet dat ze mij ook begrijpt.

Maar ze had ook een vriendin en die is een jaar geleden overleden. Jemig, in een vulkaan gevallen. Hoe verzin je het? Ze zegt dat ze haar verhaal niet aan haar verteld heeft. Waarom eigenlijk niet? Iets in mij hoopt dat ze met haar niet de band had die ze nu met mij heeft. Al is het verdriet nog niet weg uit haar hart, dat zie ik aan de schaduwen in haar ogen.

‘Lexi...’ Daan pakt mijn kin beet en brengt haar gezicht vlak voor dat van mij. Ze drukt haar voorhoofd tegen het mijne.

‘Ik moet je vuur voelen, Lexi. Alsjeblieft.’

Ik wil vragen wat ze bedoelt, maar ik krijg er de kans niet voor. Met een zucht drukt ze haar lippen op de mijne. Even ben ik totaal verbijsterd, maar dan duwt ze zachtjes met haar tong mijn lippen van elkaar en verkent ze de binnenkant van mijn mond. Ze kreunt

zachtjes als ik reageer door mijn arm om haar nek te leggen en haar hoofd dichtert naar me toe te trekken. Ze kust me heviger en slaat haar lange armen om me heen.

‘Laat het vuur in je los, Lexi. Ik heb het nodig. Laat het me voelen,’ mompelt ze met haar lippen tegen de mijne, en ze kust me opnieuw met alles wat ze in zich heeft.

Hoe moet ik dat doen? Ze had mijn vuur gedoofd met haar water. Ik concentreer me op het plekje in mijn binnenste dat altijd anders is geweest dan anderen. Ik stel me voor dat er een wakkerend vlammetje wacht op zuurstof, dat wacht op iets waardoor het kan opblaaien. Op dat moment trekt Daan me bij haar op schoot en grijpt ze me bij mijn haar. Ik kan niet precies zeggen waarom, maar opeens sta ik in lichterlaaie. Ik voel haar water mijn lichaam binnenkomen via onze monden, en ik leid mijn vuur naar precies dezelfde plek, zodat ze elkaar ontmoeten. Plotseling begrijp ik waarom Daan mijn vuur wil voelen. Zo hard als zij mijn vuur nodig heeft, heb ik haar water nodig. Ik verlang naar haar koelte, haar verfrissende golf water dat mijn brandende binnenste in toom kan houden.

Ik laat mijn tong langs de hare glijden en voel dat mijn vuur contact maakt met haar water.

Dan slaat de bliksem in.

Letterlijk, want het volgende waar ik me van bewust ben, is dat ik door de lucht vlieg en hard op mijn rug terecht kom op de met steentjes bezaaide grond. De klap drukt alle lucht uit mijn longen en ik spuw onbedoeld een wolk van vuur omhoog. Op hetzelfde moment word ik overspoeld door een golf water, dat sissend mijn vuur blust en mijn kleren doorweekt.

Als ik opkijk, zie ik Daan naast me liggen met verschroeide kleren en een geschokte uitdrukking op haar gezicht.

Ik probeer het water dat ik binnen gekregen heb uit mijn longen te hoesten. ‘Nou, je had me wel even mogen waarschuwen, Daan. Als ik had geweten dat onze eerste kus zo heftig zou zijn...’ Ik glimlach en schud ongelovig mijn hoofd. ‘Slaat de bliksem altijd in? Of is dat alleen met water en vuur het geval?’

Grijnzend, en vooruit, ook een tikkeltje teleurgesteld, kijk ik naar Daan, die er met een vreemde blik in haar ogen bij zit. Als dit iedere

keer gebeurt, hoe moeten we elkaar dan ooit écht zoenen? Want ik weet zeker dat ik het vuur niet kan bedwingen als ze me nog eens zo kust. En als zij haar water niet kan bedwingen op hetzelfde moment, zal dan steeds de bliksem inslaan? Jemig, dat is wel iets om je hoofd over te breken.

Daan lacht niet terug, maar pakt mijn hand om me overeind te trekken. ‘We moeten naar het Huis. We zijn hier al veel te lang.’ Haar ogen zijn nu ijsblauw en staan killer dan ik tot nu toe heb gezien.

Haar reactie verwacht me. Dan dringt het tot me door. Ze heeft er spijt van. Ze heeft een jaar geleden haar vriendin verloren en nu ze mij kust, denkt ze natuurlijk aan haar. We lieten ons meeslepen door emoties, door onze ervaringen. Het schiep een band. Maar dat was niet de reden waarom ze mijn vuur wilde voelen. Ze wilde mijn vuur voelen, omdat ze háár vuur ook heeft gevoeld. Meteen word ik weer boos op mezelf. Gefrustreerd schop ik een steentje weg. Wat een klotezooi allemaal.

Daan

*I*k ben me bewust van mijn kille reactie, maar ik kan er niets aan doen. Ze gaat ongetwijfeld haar conclusies trekken, dat zie ik aan de manier waarop ze haar vuisten balt en steentjes wegschopt. Op het moment dat ik haar kustte, voelde ik me voor het eerst sinds een jaar weer compleet. Toen ze zei dat ze ook op meisjes valt, kon ik mezelf niet beheersen. Ik wilde haar vuur voelen, omdat ik dacht dat ik op die manier Hayley weer even zou kunnen voelen. Maar naarmate de kus voortduurde, besefte ik dat het niet Hayleys vuur is dat ik nodig heb. Ik heb Lexi's vuur nodig. En toen haar vuur contact maakte met mijn water...

Een rilling gaat door me heen. We moeten het zo snel mogelijk aan Geest vertellen. Ik heb de hele reis geweten dat er iets bijzonders was aan Lexi. Misschien dat ik haar daarom mijn verhaal heb verteld. Maar ik had geen idee dat onze krachten zo zouden botsen. Ik begrijp niet hoe het kan, want ik voel me onmiskenbaar tot haar aangetrokken, en niet alleen fysiek. Het is alsof mijn hele wezen schreeuwt om haar vuur. Het was geen leugen toen ik zei dat ik haar vuur wilde voelen. En ik heb het nog steeds nodig, meer dan ooit. Ik denk niet dat ze dat beseft.

Ik haal een paar keer diep adem en laat de kilte mijn lichaam verlaten.

'Lexi, ik heb er geen spijt van,' zeg ik om haar gerust te stellen.

'Gedraag je dan niet alsof je er spijt van hebt,' is haar bitse antwoord.

'Je begrijpt het niet.'

'Ik begrijp het heel goed.'

Ik blijf staan en til haar kin op, zodat ze me aan moet kijken. Je ogen, het was alsof ik naar vloeibaar goud keek. Samen met je glimlach is dat het mooiste wat ik ooit heb gezien. Ik wil je nog steeds kussen, geloof me. En als het had gekund, had ik het gedaan. Maar

die bliksem was niet normaal. Zoiets gebeurt maar eens in de zoveel tijd, en ik heb het nog nooit gezien.'

Na die woorden ontspant ze haar handen. 'Waarom gebeurt het dan nu, met ons?'

Ik haal mijn schouders op. 'Ik weet het niet. Maar ik weet iemand die het wel weet.'

Lexi

Een half uur later staan we voor een wit geschilderd gebouw met rode dakpannen. Als er niet vier pilaren omheen hadden gestaan, zou het gewoon een groot woonhuis kunnen zijn. Daan vertelt me wat de symbolen betekenen die op de pilaren staan, maar ik frons mijn wenkbrauwen en vraag haar wat me onbewust al een tijdje dwarszit.

‘Waar ben je zo bang voor? Het lijkt wel alsof we op de vlucht zijn, zo snel zijn we hiernaartoe gelopen.’

Ze probeert me te peilen, alsof ze twijfelt om me de waarheid te vertellen. Uiteindelijk haalt ze een keer diep adem. ‘Omdat er anderen zijn,’ zegt ze.

Een rilling gaat door me heen. ‘Anderen?’

Daan kijkt met een schuin oog naar de deur en dan weer naar mij. ‘De reden dat we nog maar met zo weinig zijn, is dat er mensen rondlopen met gestolen krachten, vele malen sterker dan wij.’

Mijn hoofd tolt. Krachten stelen? Hoe is dat mogelijk? En waarom?

Daan tilt mijn kin op om haar aan te kunnen kijken. Ze glimlacht. Jeetje, wat is ze mooi. ‘Maak je geen zorgen. Wij hebben Geest.’

De deur gaat vanzelf open. We lopen door een smalle gang tot we bij een soort van patio komen. Boven ons lijkt het alsof er een stuk uit het dak is gehaald, wat de vorm heeft van een perfect vierkant. Dit moet het middelpunt zijn van het Huis. Ook hier staan pilaren die symbool staan voor de elementen en – ik graaf in mijn geheugen - de windrichtingen: Aarde in het Noorden, Lucht in het Oosten, Vuur in het Zuiden en Water in het Westen. Precies in het midden van de patio zit een oude vrouw met zilvergrijs haar. Haar stoel lijkt op een troon die ze altijd in sprookjes gebruiken voor koninginnen.

Ik gaap haar aan en besef dat dit Geest is.

‘Welkom, Lexi, in het Huis der Elementen.’ Ze glimlacht vriendelijk, maar ik kan een rilling niet onderdrukken. Ik heb geen

idee waarom ik de kriebels krijg van deze plek. ‘Ik ben Gianna, of zoals iedereen mij noemt: Geest.’ Ze richt haar blik op Daan, die er nederig bij staat met haar hoofd iets gebogen. ‘Is het waar, van de bliksem?’

Daan knikt.

Ik vraag me af hoe Gianna dat weet.

Maar ik krijg geen kans het te vragen, want Gianna zegt weer iets. ‘Vandaar dat jullie er zo haveloos uitzien. Dank je, Daniela. Je hebt je taak volbracht. Je kunt gaan.’

Daans hoofd schiet met een ruk omhoog. Haar ogen knijpen zich tot spleetjes. ‘Waarom? Een Begeleider blijft er normaal gesproken altijd bij.’

Er schiet iets wat lijkt op ergernis over Gianna’s gezicht, maar zodra ze glimlacht is het weer weg. Heb ik het wel goed gezien? ‘Ach hemeltje, waar zit ik met mijn gedachten? Natuurlijk mag je blijven. Het zal de ouderdom wel zijn.’

Daan vernauwt haar ogen nog verder en zet een stap dichterbij naar me toe. Met haar armen over elkaar gaat ze naast me staan.

Gianna staat op en loopt naar me toe. De haartjes op mijn armen gaan rechtop staan. Er is hier iets mis. Ik zie het aan de manier waarop Gianna lacht. Maar wat? En waarom?

‘Eindelijk heb ik je gevonden, mijn kind.’ Gianna pakt mijn polsen vast en stuurt een golf van haar kracht mijn lichaam in. Ik zet me schrap en wil haar tegenhouden, maar ze is te sterk, te ervaren. Dat weet ik meteen. Ik wil niet dat ze mijn vuur voelt. Ik wil niet dat ze hetzelfde voelt als Daan vanmiddag. Maar het komt omhoog, samen met mijn woede. Waarom ik boos word, is me niet helemaal duidelijk, maar ik herken het aan de manier waarop het vuur zich door mijn lichaam verspreidt. Op het moment dat het contact maakt met haar kracht en er geen bliksem verschijnt, besef ik dat ze vuur gebruikt, en dat onze krachten niet botsen.

Het medaillon dat tegen mijn borst hangt, wordt warm en lijkt me iets te willen vertellen, maar mijn hoofd is een chaos en ik heb moeite te beseffen wat er allemaal gebeurt.

Sneller dan ik met mijn ogen kan knipperen, staat Daan tussen ons in en duwt ze Gianna opzij. Gianna’s donkerbruine ogen zijn

poelen van vloeibaar zilver geworden, en er flitsen bliksemschichten van links naar rechts. Hoe doet ze dat? Met mijn linkerhand klem ik het medaillon vast. Het gloeit nog steeds.

Daan kookt van woede en ze heeft haar handen uitgestoken naar Gianna. ‘Je bent overgelopen,’ sist ze. ‘Sinds wanneer?’

Als Daan zo tegenover mij zou staan, was ik doodsbang voor haar geworden, dat weet ik zeker. Ze lijkt wel een gepolijst stuk zwart marmer met haar zwarte haar, getinte huid en zwarte kleren.

Het lukt Gianna een glimlach te produceren, maar het ziet er griezelig uit in combinatie met die zilveren ogen. ‘Als je je zou verdiepen in de filosofie van de Wereldverbeteraars, zou je weten dat ze alleen maar het beste willen voor onze planeet. De aarde moet weer worden zoals ze was voordat de mens hem verpestte. Bossen, planten en bloemen zullen bloeien en groeien, dieren zullen in vrijheid leven, en er zal slechts een handjevol mensen zijn dat een eenvoudig leven leidt. Denk je het eens in, Daniela. Er zal geen overbevolking meer zijn, geen stammenoorlogen, geen terrorisme.’

Ik kan alleen maar met open mond toekijken. Waarom hebben mijn ouders me in hemelsnaam hiernaartoe gestuurd? Deze vrouw is gestoord. Dit is complete waanzin.

‘Hayley zou nooit hebben gewild dat je dit doet,’ zegt Daan zachtjes. ‘De rebellen hebben haar in die vulkaan geduwd. En nu sta je aan hun kant?’ Tranen schitteren in de ooghoeken van haar mooie groenblauwe ogen. Haar nagels heeft ze inmiddels in haar handpalmen gedrukt. Ik kan zien dat de heftige emoties in haar binnenste haar dreigen te overmannen.

‘Ik ben hier om te leren mijn vuur onder controle te krijgen, niet om het te gebruiken de mensheid uit te roeien,’ zeg ik, terwijl ik naast Daan ga staan en een arm om haar middel sla.

Gianna schudt haar hoofd. ‘Is dát wat er aan de hand is, Daniela? Ben je Hayley al zo snel vergeten dat je het aanlegt met een nieuwe scharrel?’

Voordat ik er iets tegen kan doen, rent Daan naar voren en duwt Gianna tegen de grond. Woest duwt ze haar polsen naar voren en schiet zoveel water in haar gezicht, dat Gianna gorgelend probeert naar adem te happen.